

IN MEMORIAM

Forrai Sándor

Forrai Sándor

1913. március 18 – 2007. május 25.

Búcsúztatása június 10-én, a 10 órás istentisztelet után volt a Budapest, XIII. ker. Frangepán u. 43. sz. alatti református templomban

Búcsú Forrai Sándortól

Eltávozott közülünk, békésen, szelíden, ahogyan életében ismertük. Nélküle csak azért nem érezzük teljesen magányosnak magunkat, mert az általa megjelölt úton ma már ezrek haladnak velünk. Fiatalok és kevésbé fiatalok együtt. Ő, aki a tanulást és tanítást mindennél fontosabbnak tartotta, két évtizede tartó világtalanságra kárhozott életében éppen azoknak az arcát nem láthatta egyetlen pillanatra sem, akik legjobban tisztelték, és akiknek csak a hangját hallotta találkozásukkor. Őket ennek alapján azonosította és mosolyodott el, amikor szavaikból értesült a fiatalok körében egyre népszerűbb rovásírásról, a Kárpát-medencei Rovásírásversenyek népszerűsödéséről.

Egyetlen napjainkban is élő, az igaz magyar (ős)történelemtől előadást tartó, könyveket író hírneves személyiség sem tudott hozzá hasonló hatással lenni a tanulóifjúságra. Mert ő a szilárd alapokra helyezte a hangsúlyt. Tudta, hogy enélkül nem építhető biztonsággal semmiféle díszes palota, de még kunyhó sem.

Hihetetlen beleérző képességgel oldotta fel a latin és a rovásírás ábécé magánhangzó jelölésbeli feszültségét azzal, hogy elenyésző módosítással, új betűk létrehozása nélkül tette lehetővé a hosszú

latin magánhangzók átírását rovásírásra. A fent említett rovásírásversenyeken ma már csak ez a "Forrai ábécé" használható, így a tanulók kikerülhetnek a kétféle ábécé szavainak egymástól eltérő helyesírását.

E sorok írója és felesége, Friedrich Klára végtelenül megtisztelőnek tartja, hogy ez a nagy tudású ember megbízta életműve folytatásával. Ezzel a felelősséggel eddig sem volt könnyű együtt élni, Tanár úr eltávozásával pedig csaknem elviselhetetlenné válhatna ez a teher. Hogy mégis tovább lehessen csinálni, ahhoz elengedhetetlenül szükséges a Forrai Sándor gondolatiságát vallók irántunk már eddig is kinyilvánított rokonszenve, segítsége.

Kérjük őket, hogy szellemi tanítónkhoz méltó életvitellel, tudásuk továbbadásával a jövőben is öregbítsék ősünk műveltségi hagyatékát, a rovásírást. Ha ezt tesszük, Tanár úr a Mennyekből letekintve, megnyugodva, bizonyára jól eső érzéssel ismét elmosolyodik.

Szakács Gábor, a Forrai Sándor Rovásíró Kör vezetője